

F. t. l. vedr. straffeloven og forskellige andre love

Det foreslåede *stk. 2* viderefører med visse ændringer opregningen i den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a, stk. 1, af de tilfælde, hvor det som udgangspunkt er udelukket at pålægge straf i Danmark for forhold, der har ført til straffedom i udlandet.

I forhold til den gældende bestemmelse foreslås dette forbud udvidet til også at omfatte straffedomme afsagt i et andet land end gerningslandet (f.eks. i det land, hvor gerningsmanden er statsborger). Forbudet vil efter forslaget efter omstændighederne også omfatte domme, der er afsagt af internationalt anerkendte tribunaler eller domstole, som er etableret ved en konvention mv., der ikke er tiltrådt af Danmark (f.eks. fordi Danmark ikke tilhører den kreds af stater, der ud fra deres geografiske tilhørsforhold har mulighed for at tiltræde konventionen).

For så vidt angår domme omfattet af reguleringen i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger eller i den europæiske konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager vil forbudet mod fornyet straf som anført følge af det foreslåede *stk. 1*.

Det foreslåede *stk. 3* indeholder en række undtagelser til princippet om udenlandske straffedommes *ne bis in idem*-virkning.

Med forslaget til *nr. 1, litra a*, videreføres den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a, stk. 2, litra a, hvorefter der trods en allerede afsagt straffedom i udlandet kan pålægges straf i Danmark for handlinger foretaget her i landet (jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 6).

I stedet for en henvisning til straffelovens § 6 foreslås det dog at formulere bestemmelsen således, at denne undtagelse fra *ne bis in idem*-virkningen skal gælde tilfælde, hvor den udenlandske straffedom vedrører handlinger, der anses for foretaget i den danske stat (jf. herved forslaget til straffelovens § 9 og § 9 a om lokalisering af lovovertrædelser). Den ændrede formulering tager sigte på at afklare den usikkerhed, der efter gældende ret knytter sig til spørgsmålet om, hvorvidt henvisningen til straffelovens § 6 skal forstås som omfattende den udvidelse af territorialprincippet, der følger af straffelovens § 9 om virkningsprincippet.

Med forslaget til *nr. 1, litra b*, videreføres den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a, stk. 2, litra b, hvorefter der kan pålægges straf i Danmark trods en allerede afsagt straffedom i udlandet for handlinger, der krænger den danske stats selvstændighed, sikkerhed og forfatning mv. (jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 8, nr. 1). Som følge af forslaget om at opdele straffelovens § 8, nr. 1, i to selvstændige be-

stemmelser (§ 8, nr. 1 og nr. 2, jf. ovenfor) foreslås henvisningen til § 8, nr. 1, tilsvarende ændret til § 8, nr. 1 og 2.

Det foreslås herudover som noget nyt, at muligheden for at pålægge straf her i landet trods en allerede afsagt udenlandsk straffedom tillige skal finde anvendelse i tilfælde, hvor den udenlandske straffedom vedrører handlinger omfattet af forslaget til straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, dvs. når dommen angår personer, som på gerningstidspunktet har tilknytning til Danmark, og som har foretaget handlinger, der omfatter seksuel udnyttelse af børn eller kvindeligt omskæring, eller som har foretaget handlinger rettet mod nogen med tilknytning til Danmark.

Efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a, stk. 2 (jf. forslaget til straffelovens § 10 a, stk. 3, nr. 1, litra a og b), er adgangen til at pålægge straf i Danmark i de opregnede tilfælde trods en allerede afsagt udenlandsk straffedom afskåret i de situationer, hvor strafforfølgningen i domslandet er sket efter anmodning af den danske anklagemyndighed. Denne begrænsning foreslås videreført med det foreslåede *stk. 4*.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 2*, udvides adgangen til at pålægge straf i Danmark trods en allerede afsagt udenlandsk straffedom til også at omfatte tilfælde, hvor retsforfølgningen finder sted i medfør af den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 985 a, dvs. tilfælde, hvor der efter en udenlandsk dom om frifindelse er afgivet en tilståelse eller fremkommet andre beviser, sådan at det må antages, at vedkommende har begået den forbrydelse, der er pådømt ved den udenlandske dom. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 1 (forslag til retsplejelovens § 985 a), og bemærkningerne hertil.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 3*, udvides adgangen til at pålægge straf i Danmark trods en allerede afsagt udenlandsk straffedom til også at omfatte tilfælde, hvor en anerkendelse af den udenlandske straffedom vil være åbenbart uforenelig med danske retsprincipper. Den foreslåede bestemmelse vil f.eks. efter omstændighederne kunne finde anvendelse, hvis den udenlandske straffesag alene er gennemført på skrømt med det formål af afskære andre stater fra at foretage retsforfølgning.

Undtagelserne i det foreslåede *stk. 3* angår alene forbudet om dobbelt retsforfølgning efter det foreslåede *stk. 2*. Bestemmelsen i *stk. 3* vil ikke kunne anvendes i forhold til udenlandske domme omfattet af det foreslåede *stk. 1*, idet sidstnævnte bestemmelse netop angår de tilfælde, hvor Danmark er afskåret fra